

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 8 november 2012*

”Gemenskapens tullkodex — Artikel 220.2 b — Uppbörd i efterhand av importtull —
Berättigade förväntningar — Omöjligt att kontrollera huruvida ett ursprungsintyg är korrekt —
Begreppet ’certifikat som upprättats på grundval av en felaktig redogörelse av exportören beträffande
de faktiska omständigheterna’ — Bevisbörda — Ordningen för allmänna tullförmåner”

I mål C-438/11,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Finanzgericht
Hamburg (Tyskland) genom beslut av den 22 juni 2011, som inkom till domstolen den
26 augusti 2011, i målet

Lagura Vermögensverwaltung GmbH

mot

Hauptzollamt Hamburg-Hafen,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Tizzano samt domarna A. Borg Barthet, M. Ilešić (referent),
M. Safjan och M. Berger,

generaladvokat: J. Mazák,

justitiesekreterare: handläggaren M. Aleksejev,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 5 juli 2012,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Lagura Vermögensverwaltung GmbH, genom T. Lieber, Rechtsanwalt,
- Tjeckiens regering, genom M. Smolek och J. Vlácil, båda i egenskap av ombud,
- Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av G. Albenzio, avvocato dello Stato,
- Europeiska kommissionen, genom L. Bouyon och B.-R. Killmann, båda i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: tyska.

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 220.2 b i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2700/2000 av den 16 november 2000 (EGT L 311, s. 17) (nedan kallad tullkodexen).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan det tyska bolaget Lagura Vermögensverwaltung GmbH (nedan kallat Lagura) och Hauptzollamt Hamburg-Hafen (huvudtullkontoret i Hamburgs hamn) (nedan kallat Hauptzollamt), angående uppbörd i efterhand av importtullar från detta bolag på grund av import av skor till Europeiska unionen.

Tillämpliga bestämmelser

Tullkodexen

- 3 Tullkodexen upphävdes genom Europaparlamentets och rådets förordning nr 450/2008 av den 23 april 2008 om fastställande av en tullkodex för gemenskapen (Moderniserad tullkodex) (EUT L 145, s. 1), i vilken vissa av bestämmelserna är tillämpliga från den 24 juni 2008. Med hänsyn till tidpunkten för omständigheterna i det nationella målet ska detta icke desto mindre avgöras enligt de bestämmelser som anges i tullkodexen.
- 4 I artikel 220 i tullkodexen föreskrevs följande:

”1. Om ett tullbelopp som härrör från en tullskuld inte har bokförts ... eller har bokförts med ett lägre belopp än det belopp som skulden lagligen uppgår till, skall det belopp som skall utkrävas eller återstå att kräva bokföras inom två dagar efter det att myndigheterna blivit medvetna om situationen och har möjlighet att beräkna vad beloppet lagligen uppgår till samt fastställa vem som är gäldenär (bokföring i efterhand). ...

2. ... skall bokföring i efterhand inte ske i följande fall:

...

- b) Det rätta tullbeloppet har inte bokförts på grund av ett misstag från tullmyndigheternas sida och gäldenären kunde inte rimligen ha upptäckt detta, eftersom denne för sin del handlat i god tro och följt bestämmelserna i den gällande lagstiftningen i fråga om tulldeklarationen.

Om en vara erhåller förmånsbehandling på grundval av ett system för administrativt samarbete mellan tullmyndigheter som omfattar myndigheter i tredje land, skall ett ursprungsintyg som utfärdats av dessa myndigheter, om det skulle visa sig vara felaktigt, betraktas som ett misstag som inte rimligen kunde ha upptäckts på det sätt som avses i första stycket.

Utfärdande av ett felaktigt ursprungsintyg skall emellertid inte anses utgöra ett misstag när det grundar sig på felaktiga uppgifter från exportören, utom t.ex. i sådana fall då det är uppenbart att de utfärdande myndigheterna var eller borde ha varit medvetna om att varorna inte uppfyllde villkoren för förmånsbehandling.

Gäldenären kan åberopa god tro om han kan visa att han under den period då den berörda kommersiella verksamheten pågick visade vederbörlig aktsamhet för att förvissa sig om att samtliga villkor för förmånsbehandling var uppfyllda.

...”

Förordning nr 2454/93

- 5 I artikel 94 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 (EGT L 253, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 1602/2000 av den 24 juli 2000 (EGT L 188, s. 1), föreskrivs följande:

”1. Kontroll i efterhand av ursprungscertifikat formulär A ... skall utföras stickprovvis eller närhelst tullmyndigheterna i gemenskapen har rimliga tvivel beträffande äktheten av sådana dokument, berörda produkters ursprungsstatus eller att övriga krav i detta avsnitt har uppfyllts.

2. För tillämpningen av bestämmelserna i punkt 1 skall tullmyndigheterna i gemenskapen återsända ursprungscertifikat formulär A och fakturan, om den företetts, fakturadeklarationen eller kopia av dessa dokument, till den behöriga statliga myndigheten i det exporterande förmånslandet och, i tillämpliga fall, ange skälen för en undersökning. Till stöd för begäran om kontroll i efterhand skall de tillhandahålla alla de erhållna handlingar och upplysningar som talar för att uppgifterna i ursprungsintyget inte är riktiga.

Om tullmyndigheterna beslutar att uppskjuta beviljandet av förmånsbehandling i tullhänseende ..., i avvaktan på resultatet av kontrollen, skall de erbjuda importören att få produkterna utlämnade, med förbehåll för de säkerhetsåtgärder som bedöms nödvändiga.

3. När en begäran om kontroll i efterhand har lämnats i enlighet med bestämmelserna i punkt 1, skall denna kontroll genomföras och resultaten därav meddelas till tullmyndigheterna i gemenskapen Detta resultat måste klart utvisa om ursprungsintyget avser de produkter som verkligen exporterats, och om de berörda produkterna kan anses vara produkter med ursprung i förmånslandet eller i gemenskapen.

...”

Förordning (EG) nr 980/2005

- 6 I artikel 1 i rådets förordning (EG) nr 980/2005 av den 27 juni 2005 om tillämpning av Allmänna preferenssystemet (EUT L 169, s. 1) föreskrivs följande:

”1. Gemenskapens Allmänna preferenssystem ... skall tillämpas under perioden från och med den 1 april 2005 till och med den 31 december 2008 i enlighet med denna förordning.

2. I denna förordning finns bestämmelser om följande:

a) En allmän ordning.

...

- 7 I artikel 2 i förordningen preciseras att "[f]örmånsländerna för de ordningar som nämns i artikel 1.2 anges i förteckningen i bilaga I". Folkrepubliken Kinas speciella administrativa region Macao återfinns bland de förmånsländer och territorier som räknas upp i denna bilaga I.
- 8 Enligt artikel 7.2 i nämnda förordning gäller att "[v]ärdetullar enligt Gemensamma tulltaxan skall sättas ned med 3,5 procentenheter för de produkter som i bilaga II anges som känsliga produkter". Skor, som anses utgöra en känslig produkt, anges bland de produkter i bilaga II till nämnda förordning som alltså omfattas av den förmånsordning som föreskrivs däri.
- 9 Enligt bilaga I till förordning nr 980/2005 har förmånsbehandlingen i tullhänseende avskaffats för skor med ursprung i Kina.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

- 10 Lagura importerade skor till unionen under år 2007. Mellan månaderna februari och september detta år gav Lagura in flera tulldeklARATIONER i syfte att dessa varor skulle övergå till fri omsättning i unionen. Till intygande av varornas ursprung försågs tulldeklARATIONERNA med ursprungscertifikat formulär A, innehållande uppgift om att de härrörde från Macao och att de tillverkats av bolagen S. och V. med säte i den regionen. Med stöd av dessa handlingar tog Hauptzollamt vid varje tillfälle endast ut en förmånstull om 3,5 procent på skoimporten.
- 11 Efter att Hauptzollamt erhållit uppgifter om att vissa varor från Kina otillbörligt deklarerats ha sitt ursprung i Macao i syfte att undgå att erlägga tull utan förmånsbehandling, kontaktade det behöriga myndigheter i Macao med en begäran om kontroll i efterhand i enlighet med artikel 94 i förordning nr 2454/93, i dess lydelse enligt förordning nr 1602/2000. Nämnda behöriga myndigheter bekräftade inom ramen för dessa kontroller att de utfärdat ursprungsintygen för de aktuella varorna, men att de inte kunnat kontrollera huruvida innehållet i dessa var korrekt eftersom de bolag som angetts däri som exportörer upphört med sin verksamhet och lagts ned. Myndigheterna i Macao hade emellertid inte ogiltigförklarat ursprungsintygen.
- 12 Eftersom varornas ursprung inte bekräftades vid kontrollerna i efterhand ansåg Hauptzollamt att dessa varor var av okänt ursprung, och krävde i tre tullbeslut av den 21, den 22 och den 25 augusti 2008, med stöd av artikel 220.1 i tullkodexen, betalning av skillnaden mellan den tull som beräknats enligt förmånstullsatsen på 3,5 procent och den tull som beräknats enligt tullsatsen utan förmånsbehandling på 7 procent.
- 13 Lagura begärde utan framgång omprövning av besluten om uppbörd i efterhand av importtull, varför bolaget överklagade omprövningsbesluten till den hänskjutande domstolen under åberopande av bland annat principen om berättigade förväntningar, sådan den framgår av artikel 220.2 b i tullkodexen.
- 14 Den hänskjutande domstolen fann det vara oklart vem som har bevisbördan för att ursprungsintyget upprättats på grundval av en korrekt eller felaktig redogörelse av exportören beträffande sakomständigheterna. Nämnda domstol har i detta hänseende hävdade att domstolen i sin dom av den 9 mars 2006 i mål C-293/04, Beemsterboer Coldstore Services (REG 2006, s. I-2263), slagit fast att det ankommer på den tullskyldige att visa att det certifikat som utfärdats av myndigheterna i tredjeland baserats på en korrekt beskrivning av de faktiska omständigheterna, oaktat gängse regler om fördelning av bevisbördan, enligt vilka denna åvilar de tullmyndigheter som avser att tillämpa artikel 220.2 b tredje stycket, *initio*, i tullkodexen. Med hänvisning till punkt 43 i domen i det ovannämnda målet Beemsterboer Coldstore Services, av vilken det framgår att unionen inte kan stå

för de skadliga följderna av felaktigt handlande från importörernas leverantörer, frågade sig den hänskjutande domstolen om inte bevisbördan borde åvila den tullskyldige när exportören förfarit klandervärt.

- 15 Finanzgericht Hamburg beslutade mot denna bakgrund att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfråga till domstolen:

”Ska gäldenären, när som i förevarande mål myndigheterna i tredjeland inte längre kan kontrollera huruvida det av dem utfärdade intyget baseras på korrekta uppgifter, nekas rätten att åberopa det godtrosskydd som gäller enligt artikel 220.2 b i tullkodexen, när den omständigheten att det är omöjligt att utreda huruvida ursprungsbeteckningen är korrekt till sitt innehåll är hänförlig till exportören, eller förutsätter bevisbördans övergång enligt artikel 220.2 b tredje stycket första delen i tullkodexen från tullmyndigheterna till gäldenären endast, eller [snarare], att nämnda omöjlighet har sitt ursprung utanför det område som är hänförligt till [exportstatens] myndigheter eller i en försummelse som enbart kan läggas exportören till last?”

Prövning av tolkningsfrågan

- 16 Den hänskjutande domstolen har ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida artikel 220.2 b i tullkodexen ska tolkas så, att när de behöriga myndigheterna i ett tredjeland inte har möjlighet att vid en kontroll i efterhand kontrollera att de utfärdat certifikat formulär A på grundval av en korrekt redogörelse av exportören beträffande de faktiska omständigheterna, ska bevisbördan för att detta intyg upprättats på grundval av en korrekt redogörelse av exportören beträffande de faktiska omständigheterna åvila den tullskyldige endast om denna omöjlighet beror på försummelse enbart av exportören eller även när orsaken till nämnda omöjlighet kan hänföras till exportören utan att denne varit försumlig eller inte kan hänföras till tullmyndigheterna i exportstaten.
- 17 Domstolen påpekar i detta hänseende inledningsvis att syftet med kontroller i efterhand är att kontrollera riktigheten av det ursprung som anges i ett ursprungscertifikat formulär A (se, analogt, beträffande varucertifikat EUR.1, dom av den 7 december 1993 i mål C-12/92, Huygen m.fl., REG 1993, s. I-6381, punkt 16, av den 17 juli 1997 i mål C-97/95, Pascoal & Filhos, REG 1997, s. I-4209, punkt 30, samt av den 15 december 2011 i mål C-409/10, Afasia Knits Deutschland, REU 2011, s. I-13331, punkt 43).
- 18 När det ursprung som angetts för varorna i ursprungscertifikat formulär A inte kan bekräftas vid en kontroll i efterhand, kan den slutsatsen dras att varorna är av okänt ursprung och att det således var fel att bevilja ursprungscertifikat och förmånsbehandling (se, analogt, domen i det ovannämnda målet Huygen m.fl., punkterna 17 och 18, dom av den 14 maj 1996 i de förenade målen C-153/94 och C-204/94, Faroe Seafood m.fl., REG 1996, s. I-2465, punkt 16, samt domarna i de ovannämnda målen Beemsterboer Coldstore Services, punkt 34, och Afasia Knits Deutschland, punkt 44).
- 19 När myndigheterna i den exporterande staten utfärdat felaktiga ursprungscertifikat formulär A, ska alltså utfärdandet, enligt nämnda artikel 220.2 b andra och tredje styckena, betraktas som ett misstag från dessa myndigheters sida, om det inte visar sig att varucertifikaten har upprättats på grundval av felaktiga uppgifter från exportören. Om nämnda certifikat har upprättats på grundval av felaktiga uppgifter från exportören ska det följaktligen beslutas om uppbörd i efterhand av importtullen, utom då det är uppenbart att de utfärdande myndigheterna var eller borde ha varit medvetna om att varorna inte uppfyllde villkoren för förmånsbehandling (se, analogt, domen i det ovannämnda målet Afasia Knits Deutschland, punkt 48).

- 20 Den hänskjutande domstolen önskar få klarhet i om bevisbördan, under sådana förhållanden som de i det nationella målet aktuella, för att intygen upprättats på grundval av oriktiga deklarationer från exportörerna åvilar Hauptzollamt eller om det tvärtom åvilar den tullskyldiga personen, Lagura, att bevisa att exportörernas beskrivning för Macaos behöriga myndigheter av de faktiska omständigheterna är korrekt.
- 21 Det ska i detta hänseende understrykas att domstolen, när det gäller en sådan fördelning av bevisbördan, redan slagit fast att det ankommer på den tullskyldige att visa att det varucertifikat EUR.1 som myndigheterna i ett tredjeland utfärdat grundades på en korrekt redogörelse av exportören när det, på grund av en försummelse som endast exportören bär ansvaret för – bland annat om vederbörande underlåtit att fullgöra sin skyldighet enligt tillämplig lagstiftning att bevara bevishandlingar under minst tre år – är omöjligt för tullmyndigheterna att själva i tillräcklig mån visa att varucertifikat EUR.1 upprättats på grundval av en korrekt eller felaktig redogörelse av exportören beträffande de faktiska omständigheterna (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Beemsterboer Coldstore Services, punkterna 40 och 46).
- 22 Ett sådant krav, som innebär att den tullskyldige åläggs bevisbördan för att exportörerna korrekt redovisat de faktiska omständigheterna för de behöriga myndigheterna, utgör ett avsteg från gängse regler om bevisbördans fördelning, enligt vilka det i princip ankommer på de tullmyndigheter som åberopar artikel 220.2 b tredje stycket första delen i tullkodexen i samband med uppbörd i efterhand att till stöd för sina krav lägga fram bevis på att utfärdandet av felaktiga ursprungsintyg var grundat på felaktiga uppgifter från exportören (se domen i det ovannämnda målet Beemsterboer Coldstore Services, punkterna 39 och 46).
- 23 Det ska prövas på vilket sätt den tolkning som domstolen gjorde i sin dom i det ovannämnda målet Beemsterboer Coldstore Services av artikel 220.2 b i tullkodexen ska tillämpas under sådana omständigheter som de i det nationella målet aktuella.
- 24 Lagura har hävdatt att denna tolkning inte kan överföras på förevarande mål, och att det därför åligger tullmyndigheterna i importstaten att visa att de deklarationer från exportörerna som låg till grund för de felaktiga ursprungsintygen är behäftade med fel. Denna ståndpunkt motiveras bland annat av att det, till skillnad från den situation som rådde i det nationella mål som utmynnade i domen i det ovannämnda målet Beemsterboer Coldstore Services, inte är möjligt att i förevarande fall identifiera någon som helst försummelse enbart från exportörernas sida som skulle ha gjort det omöjligt för tullmyndigheterna att visa att det intyg de utfärdat upprättats på en korrekt eller felaktig redogörelse av exportören beträffande de faktiska omständigheterna. Det går alltså närmare bestämt inte att lasta exportörerna för något åsidosättande av skyldigheten att bevara bevishandlingar. Lagura har dessutom betonat att ursprungsintygen, till skillnad från vad som var fallet i det ovannämnda målet Beemsterboer Coldstore Services, i förevarande fall inte ogiltigförklarats eller återkallats av Macaos behöriga myndigheter.
- 25 Den tjeckiska och den italienska regeringen företräder i likhet med Europeiska kommissionen motsatt uppfattning, och anser att det är den tullskyldige som ska visa att intygen utfärdats på grundval av en korrekt redogörelse av exportören beträffande de faktiska omständigheterna.
- 26 Det ska i detta hänseende understrykas att omständigheterna i förevarande mål skiljer sig från omständigheterna i det ovannämnda målet Beemsterboer Coldstore Services på det sättet att systemet med förmånsbehandling inte infördes med stöd av ett frihandelsavtal mellan ett tredjeland och unionen, utan ensidigt av unionen med stöd av förordning nr 980/2005.
- 27 I denna förordning föreskrivs, till skillnad från det frihandelsavtal som var i fråga i domen i det ovannämnda målet Beemsterboer Coldstore Services, inte någon skyldighet för exportören att bevara bevishandlingar då det nämligen inte är möjligt för unionen att ensidigt införa skyldigheter för ekonomiska aktörer i tredjeländer.

- 28 Vad således beträffar argumentet att bevisbördan i förevarande fall inte åvilar den tullskyldige när exportören inte kan lastas för att ha underlåtit att uppfylla skyldigheten att bevara bevishandlingar, konstaterar domstolen att eftersom någon sådan skyldighet inte föreskrivs i nu relevant lagstiftning, kan denna helt uppenbart inte ha åsidosatts.
- 29 Frånvaron av en sådan skyldighet för exportören kan inte i sig leda till att den tullskyldige befrias från alla krav på aktsamhet eller inte alls behöver stå risken beträffande kontroll och fastställande av varornas ursprung när det sker en kontroll i efterhand.
- 30 Domstolen har således vid upprepade tillfällen slagit fast att det ankommer på de ekonomiska aktörerna att inom ramen för sina avtalsförhållanden vidta nödvändiga åtgärder för att skydda sig mot risken för ett uppbördsförfarande i efterhand (domarna i det ovannämnda målet Pascoal & Filhos, punkt 60, beslut av den 9 december 1999 i mål C-299/98 P, CPL Imperial 2 och Unifrigo mot kommissionen, REG 1999, s. I-8683, punkt 38, och domen i det ovannämnda målet Beemsterboer Coldstore Services, punkt 41).
- 31 Inte minst kan den omständigheten att den tullskyldige erhåller samtliga bevis av den andra avtalsparten, vid avtalets ingående eller senare, för att varorna härrör från den stat som omfattas av det allmänna preferenssystemet, däri inbegripet handlingar i vilka detta ursprung intygas, utgöra ett skydd mot riskerna för uppbörd av tull i efterhand.
- 32 Det ska dessutom understrykas att det faktum att importstatens tullmyndigheter har att bevisa att de omständigheter som exportören redovisat är felaktiga, samtidigt som de saknar möjlighet att göra detta när den sistnämnde har upphört med sin verksamhet, kan medföra risker för ageranden som inte är förenliga med syftena med det allmänna preferenssystemet tullförmåner. Även om upphörandet av produktionen i princip utgör ett vanligt förekommande ekonomiskt beslut, kan det inte uteslutas att detta likafullt kan utgöra ett oegentligt handlande av exportören i syfte att kringgå bestämmelserna i det allmänna preferenssystemet, genom att exportören utnyttjar detta system för att dölja det verkliga ursprunget för varor som härrör från en stat som inte omfattas av systemet med tullförmåner.
- 33 Det är emellertid fastställt att unionen inte kan stå för de skadliga följderna av oegentligt handlande från importörernas leverantörer (domarna i de ovannämnda målen Pascoal & Filhos, punkt 59, och Beemsterboer Coldstore Services, punkt 43).
- 34 Vad därefter beträffar argumentet att ursprungsintygen i det nationella målet inte ogiltigförklarades av Macaos behöriga myndigheter, ska det påpekas att det visserligen är korrekt att domstolen inom ramen för avtal mellan unionen och tredjeländer, såsom ett associeringsavtal eller ett frihandelsavtal, har slagit fast att systemet för administrativt samarbete endast kan fungera om tullmyndigheterna i importstaten godtar de bedömningar som myndigheterna i exportstaten lagenligt har gjort (se dom av den 12 juli 1984 i mål 218/83, Les Rapides Savoyards m.fl., REG 1984, s. 3105, punkt 27, av den 9 februari 2006 i de förenade målen C-23/04-C-25/04, Sfakianakis, REG 2006, s. I-1265, punkt 23, av den 1 juli 2010 i mål C-442/08, kommissionen mot Tyskland, punkt 72, samt domen i det ovannämnda målet Afasia Knits Deutschland, punkt 29).
- 35 Likafullt gäller att förutsättningen att medlemsstaternas tullmyndigheter godtar de bedömningar som exportstatens tullmyndigheter har gjort inte tar sig samma uttryck då förmånsbehandlingen inte har inrättats genom en internationell överenskommelse, genom vilken unionen och ett tredjeland åläggs ömsesidiga förpliktelser, utan genom en fristående unionsåtgärd (domen i det ovannämnda målet Faroe Seafood m.fl., punkt 24).

- 36 Domstolen konstaterar därmed att inom ramen för det allmänna preferenssystem som unionen ensidigt infört får exportstatens myndigheter inte binda unionen och dess medlemsstater avseende deras bedömning av huruvida ursprungscertifikaten formulär A är giltiga när, såsom under sådana omständigheter som gäller i det nationella målet, tullmyndigheterna i importstaten fortsatt hyser tvivel beträffande varornas egentliga ursprung trots att dessa ursprungscertifikat inte ogiltigförklarats.
- 37 En motsatt lösning, som skulle göra det omöjligt för importstatens myndigheter att vid ett sådant förfarande som det i det nationella målet, vilket inletts vid en domstol i den staten, kräva bevis för att ursprungscertifikatet upprättats på grundval av en felaktig eller korrekt redogörelse av exportören beträffande de faktiska omständigheterna, skulle skada ändamålet avseende kontroll i efterhand vilket, enligt vad som framgår av punkt 17 i förevarande dom, är att vid en senare tidpunkt kontrollera huruvida det ursprung för varorna som angetts i ursprungscertifikat formulär A överensstämmer med verkligheten.
- 38 Av det ovan redovisade följer att det är den tullskyldige som under sådana omständigheter som de i det nationella målet har bevisbördan för att ursprungscertifikatet har upprättats på grundval av en korrekt redogörelse av exportören beträffande de faktiska omständigheterna.
- 39 Att denna bevisbörda åläggs den tullskyldige kan visserligen leda till olägenheter för denne, bland annat om vederbörande i god tro har importerat varor från den stat som omfattas av systemet med tullförmåner vilkas ursprung, på grund av påstått oriktiga deklarationer från exportören, har ifrågasatts vid en kontroll i efterhand.
- 40 Det ska dock erinras om att en ekonomisk aktör som har underrättats om det rättsläge som följer av bestämmelserna, i sin bedömning av fördelarna med handeln av varor som kan komma i åtnjutande av förmånstullar, måste ta hänsyn till riskerna på den marknad han undersöker och godta att de utgör normala olägenheter i handeln (se dom av den 11 december 1980 i mål 827/79, Acampora, REG 1980, s. 3731, punkt 8, domen i det ovannämnda målet Pascoal & Filhos, punkt 59, samt beslutet i det ovannämnda målet CPL Imperial 2 och Unifrigo mot kommissionen, punkt 37).
- 41 Med hänsyn till samtliga ovan redovisade överväganden ska tolkningsfrågan besvaras enligt följande. Artikel 220.2 b i tullkodexen ska tolkas så, att det är den tullskyldige som – när de behöriga myndigheterna i ett tredjeland på grund av att exportören har upphört med sin verksamhet saknar möjlighet att vid en kontroll i efterhand kontrollera att de utfärdat ursprungscertifikat formulär A på grundval av en korrekt redogörelse av exportören beträffande de faktiska omständigheterna – har bevisbördan för att detta certifikat upprättats på grundval av en korrekt redogörelse av exportören beträffande de faktiska omständigheterna.

Rättegångskostnader

- 42 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

Artikel 220.2 b i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2700/2000 av den 16 november 2000, ska tolkas så, att det är den tullskyldige som – när de behöriga myndigheterna i ett tredjeland på grund av att exportören har upphört med sin verksamhet saknar möjlighet att vid en kontroll i efterhand kontrollera att de utfärdat

ursprungscertifikat formulär A på grundval av en korrekt redogörelse av exportören beträffande de faktiska omständigheterna – har bevisbördan för att detta certifikat upprättats på grundval av en korrekt redogörelse av exportören beträffande de faktiska omständigheterna.

Underskrifter